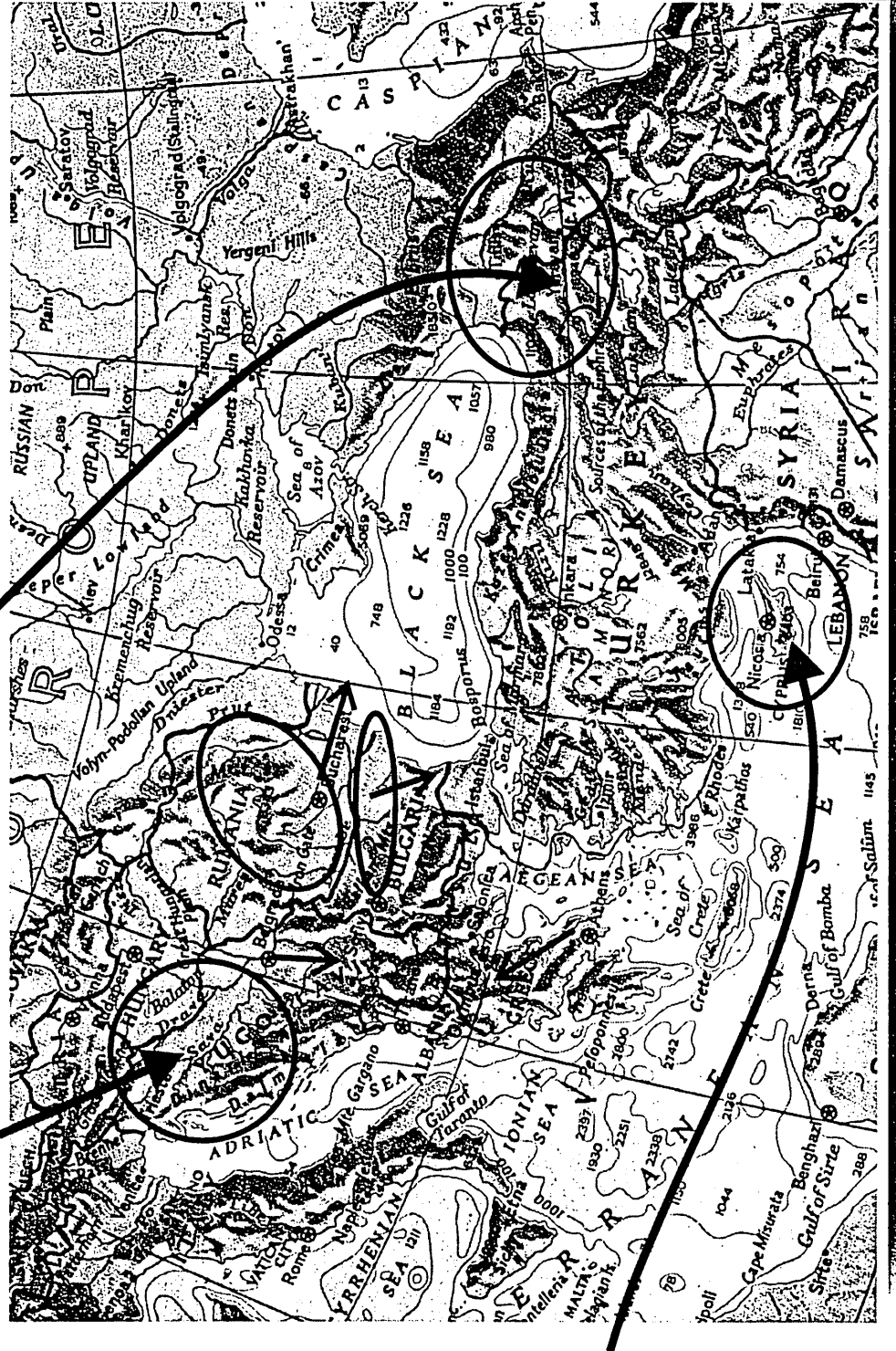

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ ΑΝΑΛΥΣΗ

Η πρόσφατος κοινή δήλωση του Συμβουλίου των ΥΠΕΕ της Ε.Ε. για τα Ελληνοτουρκικά

Η Ηγετική Αναξιοκρατία, εν μέσω κραταιότητας («αναχρονιστικού» κοινοισμού, περιθωριοποιείται δι' αυτής της ίδιας της επέλασης προσκολλημένος της στην έρευνα. Ακριβώς ή ανεπιδότως άσκησις, ή μάλλον νομή, της έρευνας εκ μέρους της Ηγετικής Αναξιοκρατίας αποδεικνύει αποφασιστικά την ανικανότητα και συνεπακόλουθο αχρηστία της. Οι στρατηγικές, οικονομικές και πολιτιστικές προκλήσεις των κρατών και της περιούχης δεν επιτρέπουν απάτες φαινομενής ελπίας και έπιπυχίας, παρά την επιχειρούμενη και έντετακτα μεθοδική καταδριμύνησι των άμεσων στην νομή των κοινών. Η Ηγετική Αναξιοκρατία κωλύει να οδηγήσει το πολιτικό σύστημα εις όραση αστάθειας και έσχατη αναστάσιτα.

Η κοινή δήλωση του Συμβουλίου Υπουργών της Ευρωπαϊκής Ένωσης επί του θέματος των Ελληνοτουρκικών διενέξεων είναι μνημείο Ευρωπαϊκής παρακμής και ασυδοτού άεραλογίας. Βεβαίως είχε ως συγκεκριμένο σκοπό την άρση των Ελληνοικών επιτρολέων για το Μεσογειακό Πρόγραμμα Κοινοτικών Επιδοτήσεων ΜΕΔΑ. Γνωρίζουν δε πλέον ότι η ΝεοΕλληνική Ηγετική Αναξιοκρατία ενδιαφέρεται μόνον για λέξεις χωρίς ιδιαίτερο νόημα και περιόνομαστο τυρβάζει ανουσιών. Πρόκειται για ιδιότυπο Νοηματικό Κοινομο ανάλογο του Ήθικού και Πολιτικού κοινοισμού που την χαρακτηρίζει: δεν υφίσταται ανταποκρίσις μεταξύ του λεγόμενου και του νοουμένου, όπως δεν υφίσταται ανταπόκρισις μεταξύ λεγόμενου και πραγματοποιήτου. Η σήψις της παρακμής έφθασε το σημείο ώστε ο κοινομός μάλιστα να προβάλλεται ως δεξιότης και δεξιότης.

Τρία είναι τα βασικά στοιχεία της Κοινής Δήλωσης: α) Δικαιοκρατικές σχέσεις. «...Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι οι σχέσεις μεταξύ της Τουρκίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να βασίζονται σε μία σαφή δέσμευση επί της αρχής του σεβασμού των διεθνούς δικαίου και των συμφωνιών, της αμετακίνητης διεθνούς πρακτικής, καθώς και της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας των κρατών - μέλων και της Τουρκίας.»

β) Τρόπος επίλυσης διακρατικών διενέξεων: «Το Συμβούλιο θεωρεί ότι οι διενέξεις πρέπει να επιλύονται μόνο στην βάση του διεθνούς δικαίου. Συνεπώς, το Συμβούλιο καλεί για αυτοσυγκράτησι και αποφυγή κάθε δράσεως που θα μπορούσε να αυξήσει την ένταση και ειδικότερα την χρήση ή απειλή βίας, και θεωρεί κατάλληλο ότι ο διάλογος πρέπει να συνεχισθεί σύμφωνα με τις κατευθύνσεις που έχουν προκύψει από τις προηγούμενες επανέλας ανάμεσα στα ενδιαφερόμενα μέρη. Ο διάλογος αυτός θα μπορεί να συνενσφύρη στην βελτίωσι των διεμερών σχέσεων, καθώς και στην εγκαθίδρυσι ενός μηχανισμού προληψιακών κρίσεων.»

γ) Τρόπος επίλυσης διακρατικών εδαφικών διενέξεων: «Το Συμβούλιο υποστηρίζει ακόμη ότι οι υποθέσεις των διενέξεων που δημιουργήθηκαν από εδαφικές διεκδικήσεις, όπως το ζήτημα της νησίδος Ίμια, πρέπει να υποβληθούνται στο Διεθνές Δικαστήριο.»

Το (α) αποτελεί μία ταυτολογία. Ακόμη και εάν ένα κράτος προσφύγει εις πόλεμο, οι σχέσεις του προς τα άλλα κράτη πρέπει να εντάσσονται στα πλαίσια του Διεθνούς Δικαίου: υπάρχει Δίκαιο του Πολέμου. Εν πάση περιπτώσει, οι συμφωνίες τηρούνται μέχρι να επέλθω από ταυτοσημο βουλήσι, λογική περίπτωση, έλλογη πίστι ή άσκαρι βίαις. Στις διεθνείς σχέσεις αναγκαία οι συμφωνίες τηρούνται πάντοτε: άλλα δεν είναι αναγκαία οι ίδιες συμφωνίες πάντοτε. Τα σημεία μεταβολής των συμφωνιών δεν υπόκεινται αναγκαστά σε συμφωνιά. Η διεθνής πρακτική είναι μόνον σχετική και αναλόγως δεσμευτική, καθ' όσον μάλιστα είναι ορισμένη. Ο σεβασμός της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας των κρατών δεν αποκλείει συνοριακή διαμφύληψη μεταξύ των θύμα είναι τότε μέχρι που έκτείνεται πλήρως η κυριαρχία και τι περιλαμβάνει η εδαφική ακεραιότητα. Ούτες οι άλλως, οι αναφερόμενες αρχές επιδέχονται διαμφύληψη νομικής έρμηκίας ή πραγματικής διαπιστώσεως σε συγκεκριμένες περιπτώσεις. Όστε «σαφής δέσμευσις επί της αρχής του σεβασμού του διεθνούς δικαίου κ.λπ.» είναι μία διατύπωσις η κομική ή υποκριτική. Τέλος δεχεται η Έλναις την αποστρατιωτικοποίησι των μεγάλων νησών του Αιγαίου που επιβάλλουν οι ισχυρότεροι Συμβαίτες Λωζάννης και Παρισίων ή το νομικό κενό που καλύπτει νησίδες στο Αρχιπέλαγος.

Το (β) προτιρείται κατ' ουσίαν την αποφυγή πολέμου, και υιοθετεί ως λογική μέθοδο διευθετήσεως διαφορών τον διάλογο. Έτσι δικαιώνεται πλήρως η Τουρκική θέση κατ' ουσίαν, και μάλιστα με αναφορά στον μέχρι τώρα διεξαχθέντα διάλογο, τον οποίο ο Υπ.Εξ. της ΝεοΕλληνικής Ηγετικής Αναξιοκρατίας είχε θεωρητικά διακόψει αλλοιφών από τον Συνεδριού του Κόμματος του Ο «μηχανισμός προληψιακών κρίσεων» επαναφέρει στις Μουσουλμανικές Συνθήκες του Μεσοπολέμου, τις αποδεδειγμένες αναποτελεσματικές και άναποστρεπτικές. Μόνον ίσχυρα Στρατηγική σύμπτωσης έγγυάται την ασφάλεια και επομένως την ειρήνη.

Το (γ) αποτελεί αποκορύφωμα εθνικής μειονεξίας. Οι εδαφικές εδικές διενέξεις διαγράφονται της διαδικασίας διαλόγου και υπάγονται στην αποκλειστική δικαιοδοσία ενός διεθνούς Διαιτητικού Όργάνου, του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης. Αλλά αντίτατος, ακριβώς θέματα αναφερόμενα στην εθνική κυριαρχία έέρουντο ρητός από κάθε είδους Διαιτητικές διαδικασίες στις Διακρατικές Συμφωνίες Επίλυσεως Διαφορών (π.χ. Άρθρο 4 της Συνθήκης Ουδέτεριότητος, Συνδιαλλαγής, Διατηρήσεως και Φιλίας μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας της 30.10.1930). Το Κράτος, ως απόλυτο υποκείμενο πολιτικοστρατιωτικής δράσεως, διατηρεί ανακαταλόγητο για τον έαυτο του το δικαίωμα υποστήριξε των ζυτικών συμφερόντων του και άμεσου Χε-ριμμού της τακτικής προουθιασεως των σε όλα τα στάδια. Κατ' έξοχον ζήτηματα εθνικής κυριαρχίας και εδαφικής ακεραιότητος δεν ανατίθενται σε υπογεννητική Διαιτησία: έλεγχόμενος Διάλογος ή Διαμεσολάβησις είναι οι πρόσφορες μέθοδοι επίλυσεως των. Είναι άδιανόητο και διεστραμμένο να παραπέμπωνται στην Διαιτησία Τρίτων εδικά και αποκλειστικά θέματα ανέταρτησις και εδαφικής ακεραιότητος, ή άλλοι παρόμοιους ζυτικών εθνικών συμφερόντων.

Η Κοινή Δήλωση της Ε.Ε. συνίσταται επομένως θεμελιωδώς: α) σε γενικόλογες και άοριστες ταυτολογίες, β) στην υιοθέτησι των Τουρκικών θέσεων και γ) στην έπιβολή αρχής και αυστηράτος εθνικής υποταλείας χειροτέρου από το πρόβλημα του οποίου επιχε-ρεται η επίλυσις, δηλαδή από τις Τουρκικές διεκδικήσεις επί νησίδων. Πρόκειται για θλιβόμο ΝεοΕλληνικής Ηγετικής αναξιοκρίτητος και διαπιστώσεως της Ελλάδος.

Οι **ισορροπίες στον Βαλκανομηκρασιατικό γεωπολιτικό χώρο κατά την Συνθήκη του Βερολίνου και τις άμεσες συνέπειές της. Άμεσες έκτακτες ισορροπίες: Η Ανατροπή στην Βοσνία και Ερζεγοβίνη (κατοχή και διοίκηση), η Αγγλία την Κύπρο (κατοχή και διοίκηση) και η Ρωσία περιοχές στην Υπερκαυκασία (προσάρτηση). Εσωτερικές ισορροπίες: Σερβία και Ρουμανία γίνονται ανεξάρτητες και επεκτείνονται (Θεσσαλία και περιοχή Αρτης). Ηγεμονία με τάση δυναμικής επεκτάσεως: η Ελλάς επίσης επεκτείνεται (Θεσσαλία και περιοχή Αρτης).**

ρίας σε μία μετριασμένη και αναστρέψιμη πολιτική πρόταση της Ρωσικής Αυτοκρατορίας στα πράγματα της ΝοτιοΑνατολικής Ευρώπης, Μικράς Ασίας και Καυκασικής, ενώ ταυτόχρονας ενεδυνάμωσεν την Βρετανική παρουσία άμεσως στην Ασία και έμμέσως στην Βαλκανική. Επί πλέον καθίστατο σαφές ότι τα αποτελέσματα οποιασδήποτε στρατιωτικής νίκης μιας Δυναμείας σε πόλεμο κατά της Θεωμανικής Αυτοκρατορίας θα εξηριτάντο τελικά από την ίσχύουσα Ισορροπία των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, ακόμη και εάν οι λοιπές δυνάμεις δεν είχαν λάβει μέρος στον πόλεμο. Το Σύστημα έλεγε τούτοις διά των μερών του: Διπλωματία ήταν ακριβώς η μέθοδος δια της οποίας η Ισορροπία Δυνάμεων εφευρόμετο στις πραγματιστικές συγκεκριμένες διευθετήσεις των αναφινομένων ζητημάτων κατά την πορεία των ιστορικών γεγονότων.

τος: από την ικανότητά της να ολοκληρώνει εξέλιξεις στις οποίες υπερέρχεται η χώρα άμεσως ή έμμέσως και συμφέροντα άλλων χωρών, σε μία δυναμική έστια την Μεζογειακή προουθιασεως των εθνικών συμφερόντων. Η Τακτική συνθέσως δεδωμένων και άλλωτων συμφερόντων ύπέρ των οικείων εθνικών ζυτικών συμφερόντων προυποθέτει βαθυσχλωμόνα και σαφή Στρατηγική, έκτακτο δε ικανότητα Διπλωματικού χειρισμού. Μέρος μάλιστα όχι άσημαντο τέτοιου επιτήδειου Διπλωματικού χειρισμού είναι και το έπιτευχθέν να πεισθούν οι άλλες Δυνάμεις ότι η προτεινόμενη συνθετική διευθέτησις του συνολικού προβλήματος είναι άπαιτούμενη αναθεωρησις επηρεσε από την σκοπία των βρετανικών συμφερόντων να συνδυασθί με την αναβάθμισις της Αγγλικής έπιρροής στις ύλην ηθνικές. Κάθε αξιοκρατική έθνική ηγεσία κρίνεται έπι αυτού ακριβώς του ζητήματος.

* συνεχίζεται

Μέρος 13ο

τις 28.10.1940 η Ιταλία έπυρεθή κατά της Ελλάδος. Ο Άξων παρβιέζε άπροσκάλυπτα πλέον την ύπυστερία του αυτοκρατορικού Συστήματος της Ρουμανίας, (στην περίπτωση της Ρουμανίας, η Ρουμανική Κυβέρνησις είχε συμμετάσχει και αποδέχθη την διανομή της Βιέννης). Ο επεκτατισμός της Ιταλίας στον Νότο της Βαλκανικής δεν μπορούσε να άποσυναρτηθί από τις πραγματικές έπιδιώξεις της Γερμανίας στον Βορρά. Η Ρωσία είχε κάθε λόγο να άνησχυί για τις Γερμανικές προθέσεις. Επειβόλητο νέο συμπληρωματική Γερμανοσοβιετική συμφωνία, γενικότερης έμβλείας από την προηγούμενη, προς όρισμό των άοριστων.

τόλισμο και συγκεκριμένον στρατηγικών στόχων. Το ζήτημα του Ρωσικού ρόλου στην έκποσημενη παγκόσμιο διαμονή άπτελέσε το άντικειμενο των κρίσεων συνομιλιών του Μολότοφ από Βερολίνο τον Νοέμβριο του 1940. Η έκβασις των έπισηων άπολύτως έκρινε τις έξελίξεις. Η Γερμανία πρότεινε να συμμετάσχη η Ρωσία στην ένωσις Τριμερών της Βαλκανικής στα Τριμερή της Μέσης Ανατολής. Το Σύμφωνο θα ύπυγράφετο από τον άρροστον άντιρόπιν προς Νότον των τσεσάφωων έπιρροών: η Ιταλία στην Βαλκανική, η Γερμανία στην Λοιπή Αφρική, η Ιαπωνία στον Νότιο Ειρηνικό και ΝοτιοΑνατολική Ασία και η Ρωσία προς Ν-δυτικό άκεανό. Ειδικότερα η Γερμανία προέβαλε ως στόχο τον διαμελισμό της Βρετανικής Αυτοκρατορίας: η Ρωσία θα άσκουσε κυριαρχο έπιρροή στην μελιόνα περιοχή που της έξασφαλίζε διεξοδό στον Περισσό Κόλπο. Αλλά η Ρωσία επέριε στην Βαλκανική δικαιοδοσία της, όπου και τέλει μένους όρους υπό τους όποιους η Σοβιετική Ένωσις έδέχετο να προσχωρήσει στο Τριμερές Σύμφωνο. Άξιολογητέος είναι ακριβώς η συγκεκριμένης των διαώξεων της Σοβιετικής Ένώσεως.

* συνεχίζεται

Εν τώ μεταξύ, το Τριμερές Σύμφωνο Γερμανίας - Ιταλίας - Ιαπωνίας (Σεπτέμβριος 1940) καθώριζε ακριβώς ένα γενικό σχέδιο διανομής έπιρροών. Άνεγνώριζε την ηγετική θέση της Γερμανίας και Ιταλίας στην έφορμή, ενώ οι Δυνάμεις αυτές συνεφωνώνουν στον ρόλο της Ιαπωνίας στην έδρασίωσι

3) Υπό τον όρο ότι η περιοχή γύρω από Μπακού και το Μπακού στην γενική κατούνησι του Περιστικού Κόλπου αναγνωρίζεται ως το κέντρο των έπιδιώξεων της Σοβιετικής Ένώσεως.